

VIRGINIA
STEFANINI

KOSTLIVEC TIBI

SÚŤAŽ VYNÁLEZCOV

Ilustrovala
Giulia Iori

MATYS

Kostlivec Tibi: Súťaž vynálezcov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Virginia Stefanini
Kostlivec Tibi: Súťaž vynálezcov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

KOSTLIVEC TIBI

SÚŤAŽ VYNÁLEZCOV

KOSTLIVEC TIBI

SÚŤAŽ VYNÁLEZCOV

Ilustrovala Giulia Iori

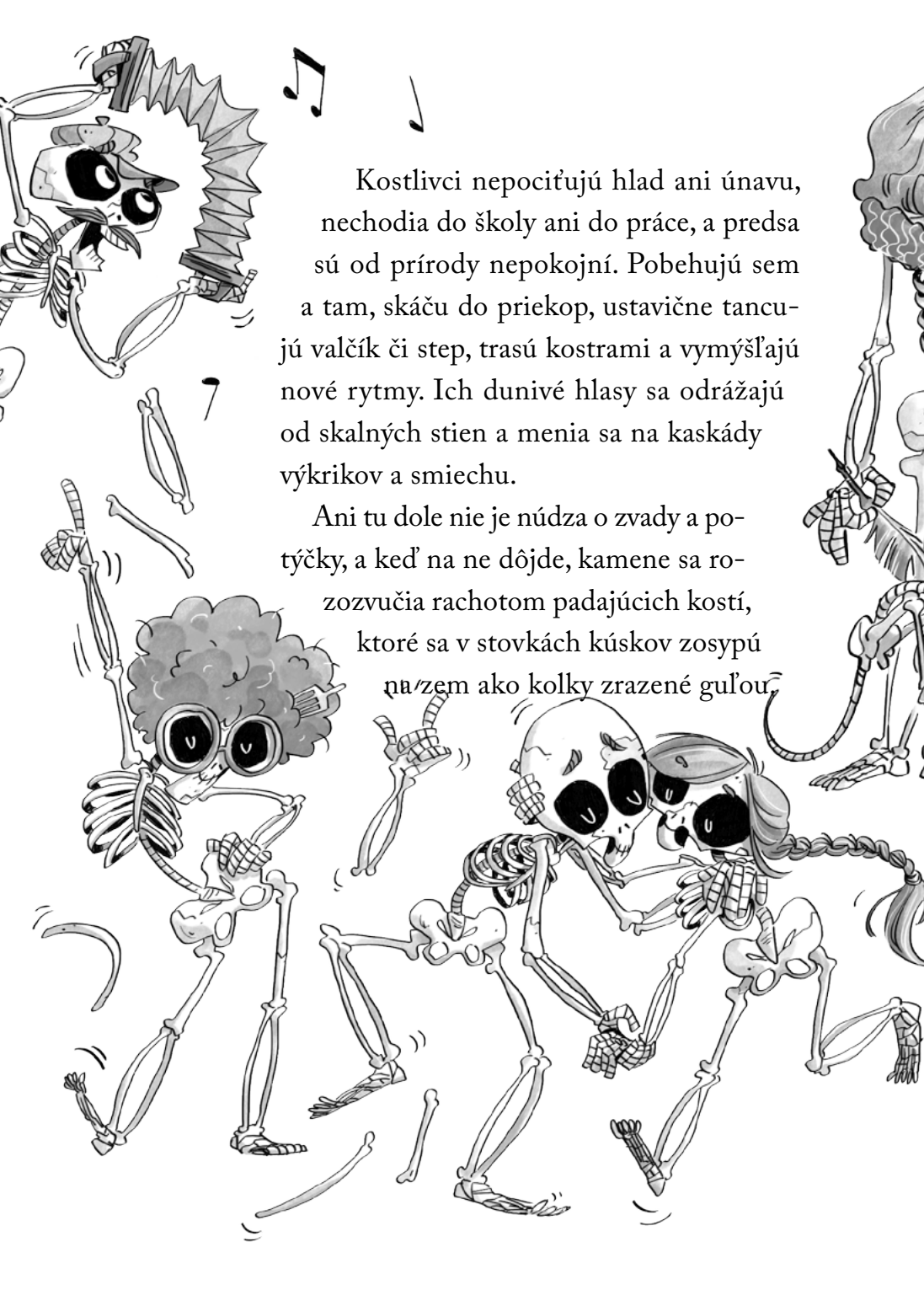
MATYS

Tancuje celá Kostnica

VKostnici pod Cintorínom nikdy nesvieti slnko. Samozrejme, veď leží pod zemou. A ako v každom podzemnom meste, aj tu stoja vlhké, plesnivé kamenné stavby, všade sa rozprestierajú mláky a zo zeme vyrastajú hľuzy. Nik ich nezbiera ani sa nezaobera takými nudnými vecami, ako je zasýpanie dier v jaskyniach či opravovanie puklín v kryptách.

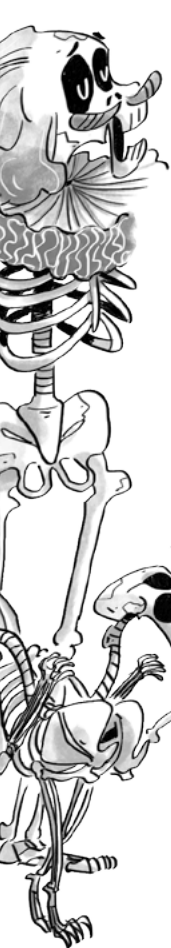
Hoci leží na najodľahlejšom konci Tieňosveta, ďaleko od Pozemských končín, kde žijú ľudia, nie je to opustené miesto a jeho atmosféra je všetko, len nie ponurá. Nájde sa dosť takých, čo tu žijú radi – v tomto zvláštnom svete, kde noc čo noc plynie čas stále rovnako.

Obyvateľmi Kostnice pod Cintorínom sú zväčša kostlivci. Ich lebky, trupy, nohy i ruky sa črtajú ako biele *siluety* na tmavom pozadí krajiny a osvetľujú ulice, v ktorých to neprestajne vrije.

A black and white cartoon illustration depicting a lively scene of skeletons dancing and playing instruments. In the top left, a skeleton with a mustache and a bow tie plays a saxophone. In the bottom left, a skeleton with a large afro and sunglasses dances. In the center, two skeletons are dancing together, one with a bandage on its head. In the bottom right, a skeleton with a long braid and a plaid shirt dances. Various bones are scattered around them, and musical notes float in the air.

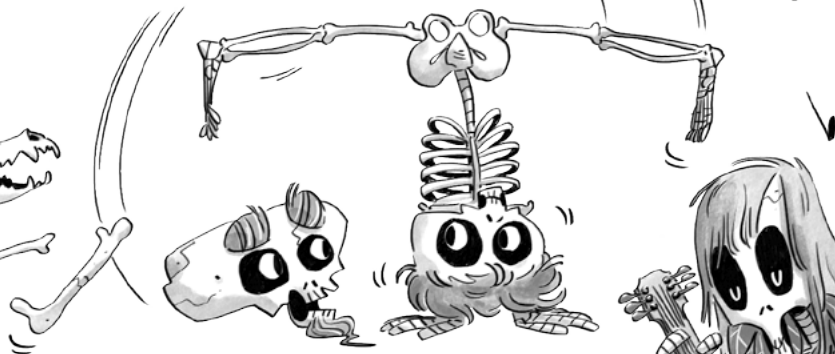
Kostlivci nepociťujú hlad ani únavu, nechodia do školy ani do práce, a predsa sú od prírody nepokojní. Pobehujú sem a tam, skáču do priekop, ustavične tancujú valčík či step, trasú kostrami a vymýšľajú nové rytmy. Ich dunivé hlasy sa odrážajú od skalných stien a menia sa na kaskády výkrikov a smiechu.

Ani tu dole nie je nuda o zvady a potýčky, a keď na ne dôjde, kamene sa rozozvučia rachotom padajúcich kostí, ktoré sa v stovkách kúskov zosypú na zem ako kolky zrazené guľou.

Už nejaký čas však majú v Kostnici pod Cinto-
rínom aj iných obyvateľov: nočné príšery, ktoré
si sem prišli oddýchnuť od svojho strašidelného
remesla a prilákala ich podzemná tma.

Kto však hľadá pokojný úkryt, zostane

sklamáný, lebo namiesto pokoja tu nájde
hotový zmätok. Kto túži po samote, na-
razí na nekonečné davy kostlivcov, ktoré sa
vydržia veseliť celé hodiny.

No keď sa pri svetle tisícov svetielok zástupy
kostlivcov pochyťajú za ruky a tancujú ulicami ako
dlhé jagavé náhrdelníky z pospájaných kostí, povie-
te si, že pohľad na kostlivecký tanec za tú dlhú cestu
rozhodne stojí!

Kto vyhrá Blobelovu cenu?

V deň, keď Kostnicu pod Cintorínom vybrali za dejisko slávnostného odovzdávania prestížnej Blobelovej ceny za najlepšie vynález Tieňosвета, tancovali kostlivci šestnásť hodín v kuse. Tieni tanečníkov s poprepletanými článkami prstov zdobili steny krypt ako pochmúrny girlandy a klepot kostí sa veselo rozliehal každým zákutím.

To, že sa súťaž tentoraz presunula z tradičného dejiska v Ošarpanej Vsi práve k nim, považovali kostlivci za nesmiernu poctu, a len čo sa túto skvelú správu dozvedeli, spustil sa radostný krik.

„Hurá, súťaž!“ ozývalo sa zo všetkých strán.

„Bude to najvydarenejší ročník Blobelovej ceny v histórii!“ nieslo sa celou kostenou reťazou.

Uprostred toho hluku a všeobecného nadšenia stál nehybne ako skala iba mladý kostlivec Petros Kostnic-

ký. Kým sa jeho druhovia vrteli v bláznivom tanci okolo neho, Pretrosa prikovali starosti na miesto.

Vedel totiž, že kostlivci, tak ako všetky príšery, milujú byť stredobodom pozornosti a neustále súperia s ostatnými tvormi, aby dokázali, že sú najlepší, a zároveň mali čím vyplniť svoj nekonečný voľný čas.

Lenže hoci majú lebky, mozog im chýba, a preto sú ich šance na víťazstvo biedne: z posledných sedemnástich ročníkov Blobelovej ceny nevyhrali ani jeden.

Zato bez ťarchy orgánov a s pružnými kosťami vynikajú v behu aj vo všetkých športoch na Hnátolympiáde.

Ošarpaná Ves je naopak mestom s najväčším počtom laboratórnych príšer v celom Tieňosvete a filmové hviezdy ako Blobel alebo významné osobnosti ako Neviditeľný muž či Viktor Frankonius Brutalis, známy ako stvorenie doktora Frankensteina, trávia všetok svoj čas

medzi prístrojmi a pokusmi. Napokon, Blobelovu cenu založili práve preto: aby ju mohli zakaždým vyhrať.

Mágovia a čarodejnice sa dňom i nocou venujú štúdiu ťažkých kníh plných kúziel a kliatob, a preto pravidelne víťazia v súťaži Očar ma! za najlepšie začarované príbehy. Upíri a upírky, bledí a elegantní, nemajú konkurenciu v súťaži Mister a Miss Tieňosveta. Vlkolakom sa zas nik nevyrovná v čuchu ani láske k zatuchnutým kôrkam, smradľavým omáčkam a iným obludným delikatesám. Titul Monsterchef tak končí pravidelne v ich labách.

Na rozdiel od ostatných Petros nechápal, prečo musia tvoriť medzi sebou ustavične súperiť a vystavovať sa nebezpečenstvu v súťažiach namiesto toho, aby si jednoducho len potľapkali po pleci a navzájom uznali svoje príšerné schopnosti.

Spomenul si napríklad na prípad, keď sa vlkolačica Guadalupe Námesačná rozhodla kandidovať na Miss Tieňosveta a pre príliš agresívnu trvalú prišla takmer o všetku sršť.

Alebo keď sa futbalista Perfido Kostnický pokúsil vyhrať Blobelovu cenu tak, že skonštruoval stroj na nechytateľné penalty. Fungoval ako mlyn, krútil sa čoraz rýchlejšie, až napokon vyslal na bránu smrtiaci kop. Ako

mlynské lopatky mu poslúžilo dvadsaťštyri holenných kostí s pripojenými chodidlami, ktoré sa v šialenom tempe točili dookola. Nápad ako hrom, o tom niet pochyb.

No aby ho mohol uskutočniť, Perfido sa rozhodol ukradnúť kosti najrýchlejším kostlivcom v okolí, a to bez opýtania! Našťastie Petrosove píšľaly vyviazli z tejto rabovačky bez ujmy, lebo keď sa ocitol Perfidovi tvárou v tvár, od strachu celkom skamenel.

Mnohí obyvatelia Kostnice pod Cintorínom však také šťastie nemali, a tak kým kostlivý futbalista vzal po nájazde všetkých dvadsaťštyri nôh na plecía, oni začali krívať.

Skrátka, zatiaľ čo ostatní teraz poskakovali v zložitých piruetách pripomínajúcich kriedové čmáranice na čiernej tabuli, malý kostlivec už len pri predstave, čoho všetkého sú obyvatelia Kostnice pod Cintorínom schopní, len aby získali Blobelovu cenu, stárpol od lebky až po záprstnú kosť.

Jedna hlava, jeden hlas

Na druhý deň po oznámení tej senzácie sa v novinách *Nočný čas* objavila celostránková reklama, ktorá pozývala príšery zo všetkých kútov Tieňosвета na najprestížnejšie podujatie v dejinách: veľký otvárací galavečer Blobelovej ceny v Kostnici pod Cintorínom.

V meste sa to v okamihu začalo hmýriť ako v mravenisku. V podzemných tuneloch sa svietilo dvadsaťštyri hodín denne a obyvatelia – kostlivci, upíri a ďalšie nočné príšery – sa ocitli v kolotoči neutíchajúceho ruchu. Niektorí si zveľaďovali kryptu a nechávali rásť po stenách fosforeskujúce lišajníky, iní vysekávali do skaly nové výklenky, aby mali očakávaných návštevníkov kde ubytovať.

Petros Kostnický a jeho najlepšia priateľka Lupita Námesačná sa so živým záujmom túlili po staveniskách a všetko si obzerali. Petros zbieral drobné kúsky odpadu

NOVOVYHLBENÝ VÝKLENOK!

KOSTNICA POD CINTORÍNOM
TIEŇOSVET

1 HOST • 1 VÝKLENOK • ZVADNUTÉ KVETY V CENE

MENO HOSTITEĽA:

Konštantín Kostnický

UBYTUJ SA PRIAMO V KOSTNICI POD
CINTORÍNOM. ZAŽI NA VLASTNEJ KOSTRE
ODOVZDÁVANIE SLÁVNEJ BLOBELOVEJ
CENY A VYCHUTNAJ SI TYPICKÚ VĽHKOSŤ
PODZEMIA.

1 REBRO / NOC

PRÍCHOD	ODCHOD
24/02/25	21/02/25
POČET HOSTÍ	
1	

REZERVUJ

a iné opustené „poklady“. Vo svojom výklenku si vyhlbil malé police, na ktorých ich úhládne vystavoval, a vďaka trpezlivosti a dôslednosti sa mu občas podarilo z množ-

stva úlomkov znovu poskladať celý predmet. V takých chvíľach ho zaplavila obrovská radosť, bolo to, akoby sa mu podarilo dokončiť poriadne zložitú skladačku.

Lupita mu ochotne pomáhala, nálezy si odkladala do ruksaku, no najprv ich vždy oňuchala a ochutnala v nádeji, že budú dostatočne odporné a zároveň chutné.

„Tieto kamienky chutia ako huby, mokré riasy, trocha kamennej soli a... plesň! Ak ich nechceš do zbierky, môžem si ich dať na desiatu?“ pýtala sa.

Lupita bola veľká labužníčka, ako správna vlkolačica, no povahu mala premenlivú a stačilo málo, aby sa rozrušila, rozjašila a vykrikla „*To je vlkolepé!*“, ako bolo v móde medzi vlkolakmi z jej rodného Monstropolisu.

Ako pokračovali v obchôdzke, na každom kroku narážali na hlúčky kostlivcov, ktorí sa vášnivo dohadovali, aký vynález by mal byť nominovaný na Blobelovu cenu.

Do súťaže sa mohol prihlásiť ktorýkoľvek obyvateľ mesta a o tom, komu nakoniec pripadne česť mesto reprezentovať, malo rozhodnúť mestské hlasovanie. Mnohí však boli presvedčení, že napokon ako vždy zvíťazí návrh Rabarbary Kostnickej, starostky Kostnice pod

Cintorínom, ktorá tvrdila, že mesto má reprezentovať výlučne jedinec z radu kostlivcov, a to bez ohľadu na to, s akým vynálezom príde. Vlastne jej ani nezáležalo na tom, či má vôbec nejaký vynález pripravený.

V predvečer hlasovania sa ju Petros pokúsil prehovoriť, aby zmenila názor.

„Pani starostka, čo keby sme tentoraz vybrali vynález od skutočného vedca? Nepamätáte sa, aký zmätok z toho bol, keď sme sa spoľahli na Perfida Kostnického? Jeho vinou prišli mnohí kostlivci o nohu... aj vy!“

„To je síce pravda, ale vďaka tomu som sa stala majsterkou v skákaní na jednej nohe,“ odvetila Rabarbara. „Kostnicu pod Cintorínom založili naši kostliví predkovia. A my im musíme vzdať česť a dokázať, že sme lepší a stojíme na nohách pevnejšie než všetci ostatní.“

Aby svoje slová zdôraznila, odpojila si jedinou nohu od trupu, zamávala ňou vo vzduchu ako zástavou a vzápätí sa rozsypala na desiatky kúskov. Lupita Námesačná zavrčala a s chuťou i pobavením sa vrhla na starostkinu stehennú kosť.

„*To je vlkolepé!*“ zavýjala, zatiaľ čo ju starostkini asistenti márne naháňali.